

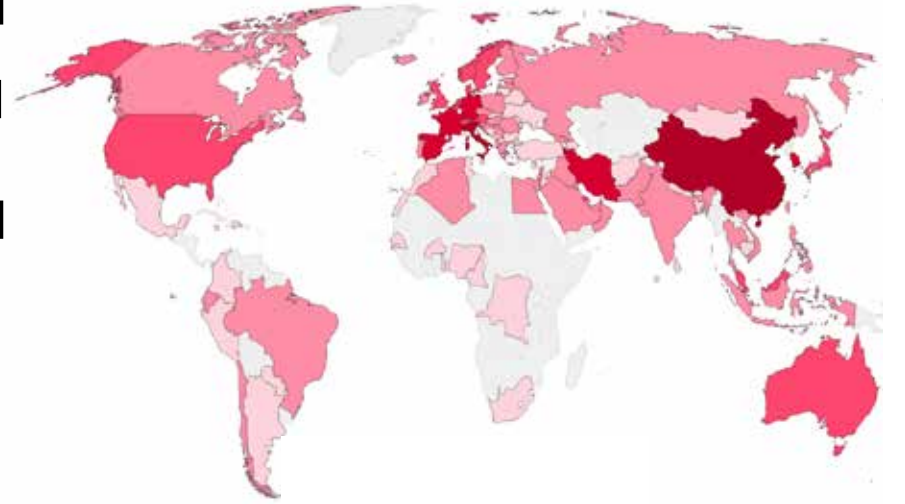
CORONAVİRÜS: KÜRESEL KAPİTALİZMİN KAOSU

HERKESE

PARASIZ

KORUYUCU

SAĞLIK HİZMETİ



► Çin'de başlayan Covid-19 salgını dünyayı sardı ve Türkiye'de de ortaya çıktı.

► Küresel finans piyasaları ve sağlık sistemleri kaosa sürüklendi.

► Coronavirüs salgını, sermayenin ve hizmetlerin küresel dolaşımıyla yayıldı. Hükümetlerin koruyucu-önleyici bir sağlık politikası bulunmaması, sağlığın kazanç elde edilecek bir sektör olarak örgütlenmiş olması salgını daha da büyütürken, dünya nüfusunu korunmasız bir halde bırakıldı.

► Covid-19 salgınına karşı ne yapılabilir? Alınan tedbirler ne derece doğru? **Sayfa 4'te**

HAYDI GÖÇMENLERLE
DAYANIŞMAYA!

► SINIRDAN İZLENİMLER ► YUNANİSTAN'DA
BÜYÜYEN DAYANIŞMA ► GÖÇMENLERLE
DAYANIŞMAK İÇİN NELER YAPABİLİRİZ? **Sayfa 6-7'de**

OSMAN KAVALA'YA ÖZGÜRLÜK!



Osman Kavala

Osman Kavala bu kez de "casusluktan" tutuklandı ve tutuklama kararı Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Türkiye'ye tanıdığı ek savunma süresinin bitimine bir gün kala verildi. Osman Kavala bu tutuklamayla ilgili şu açıklamayı yaptı: "Pazartesi akşamı itibarıyla, son dakikada icat edilmiş olan casusluk suçlamasıyla üçüncü defa tutuklandım. Öncekiler gibi hiçbir delile dayanmayan, ancak öncekilerden daha da saçma olan bu iddianın, Yargı Reformu paketinin getirdiği, iddianame öncesi 2 yıllık tutuklama süresi kısıtlamasını ve AİHM'in ihlal kararını boşa çıkartmaya yönelik olduğu açıktır. Tutukluluğumu ne pahasına olursa olsun devam ettirme niyetinin, yargı mensuplarını yasaları ihlal etme noktasına sürüklemiş olduğunu görmek son derece üzücü ve endişe vericidir. Normal karşılanması halinde bu davranış, ceza davaları için tehlikeli bir örnek oluşturacaktır."

Artık, hukuksal tüm kuralların, düzenlemelerin ayaklar altına alındığı, minareyi çalanın kılıfına uydurma derdinin olmadığı, "ben yapıyorum oluyor" iddiasının tüm kamuoyuna göstere göstere ilan edildiği bir durumla karşı karşıyayız.

Önce Gezi direnişinin koordinatörü olmakla, sonra 15 Temmuz darbesinin planlayıcılarından olmakla ve bu iki suçlama da kof olduğu için şimdi de "casusluk"la suçlanıyor Osman Kavala. Bir gazetecinin yazdığı gibi, "Katılmadığı bir toplantıya katılmış biriyle lokantada ayak üstü konuşmaktan üçüncü kez tutuklandı..." Hepimiz çok iyi biliyoruz ki ne kadar zorlanırsa zorlansın Osman Kavala'dan darbeci, casus ve isyan koordinatörü çıkartılamaz. Karşımızda Kavala'yı serbest bırakmak için sonuna kadar gitmeye kararlı bir irade var.

Şimdi sıra Osman Kavala'nın özgürlüğünden yana olanların güçlü bir irade ortaya koymasında. Apaçık, sistematik bir zulüm uygulanıyor ve bu zulüm Osman Kavala'yı aşır, onun da her defasında dile getirdiği gibi tüm hukuk mekanizmasını etkisi altına alarak farklı olan her birey, grup ve örgütlenmeyi tehdit ediyor.

Osman Kavala özgür olmadan hiç kimse özgür olduğu düşünmemeli.

AKP DENGİYİ KAYBEDERKEN 8 MART GECE YÜRÜYÜŞÜ



8 Mart 2020 İstanbul

Uçurumun kenarında parmak uçlarında gerisin geriye düşmemek için kollarını pervane gibi çeviren insanlara benziyor AKP'nin durumu. Dengeye ulaşmaya, düşüşü yavaşlatmaya ya da engellemeye çalışıyor ama ayakları yerden kesilmek üzere. Denge kaybedilmiş durumda bir kere.

Türkiye siyaseti tam böyle bir durumda. Dengesini kaybeden Türkiye'deki en büyük siyasal parti olduğu, aynı zamanda devleti kontrol ettiği ve yeni bir hükümet rejimini merkezileştirmeye çalıştığı için, tüm toplum yer çekimine yenilmek üzereymiş gibi hissediyor. Baş dönmesi, korku, zaman zaman panik duygusu, gerçeklik algısının değişmesi, hurafelerin gerçekmiş gibi anlatılması, düpedüz paranoyak tiplerin gazetelerde karar verici hale gelmesi, hukuksal alanda akıl almaz gelişmelerin yaşanması...

Osman Kavala hakkında tahliye isteyen mahkeme başkanı değiştikten sonra, yerine gelen mahkeme başkanı Gezi davasından yargılanan tüm arkadaşlarımız hakkında beraat kararı verdi. Şimdi bu kararı veren mahkeme başkanı HSK soruşturması tehdidi altında.

Her alanda, her devlet kurumunda, her politik önermede benzer bir gelişme yaşanıyor. 2015 yılında dış politikada keskin bir makas değişikliği gerçekleşti. Önce Suriye'nin Kuzeyi'nde Kürtlerin özerk alanlar elde etmesi beka sorunu olarak tayin edildi. Sonra, daha fazla göçmenin Türkiye'ye gelmesi beka sorunu olarak görüldü. Son birkaç aydır, İdlib'de mücadele edilmezse Hatay'da mücadele edilmek zorunda kalınız diyerek Rusya ve Esad rejimi bir

beka sorunu olarak kodlandı. 16 Nisan referandumunda sonra, bu dış politikanın içeride otoriter uygulamalar için el kolaylaştırıcı olduğu "keşfedildi" ve en sonunda Libya-Akdeniz alanına aktif müdahale arzusu, bölgesel bir alt hegemonik güç olma yönünde bir devlet politikasının da alttan alta işlediğini gösterdi.

Fakat bu durum 30'dan fazla TSK askerinin Rus ve Esad bombardımanı ile öldürülmesinden sonra "Şam'a gidelim, yakıp yıkalım!" diyenlerin, bir hafta sonra Erdoğan-Putin görüşmesini zafer gibi anlatmasına engel olmadı.

Deprem, hukuk, ekonomi, Koronavirüs ve giderek cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminin yönetim tarzının kendisi, bu denge kaybına işaret ediyor. 31 Mart ve 23 Haziran seçimlerinden sonra AKP kollarını tüm gücüyle sallamaya başladı.

Bir dizi alandaki bunca akıl almaz tahribatın nedeni bu.

Bu durumun hızlı bir yoksullaşma yaratması ise biriken bir başka etkeni, toplumsal öfkeyi hızla besliyor. Sorunumuz, işçi sınıfının derinlerinde biriken ama örgütsel ifadesini bulamamış olan bu öfkeyle buluşacak kitlesel bir antikapitalist odağı örgütlemeyi başarıp başaramayacağımızda.

Şimdi kollarını çılgınca savuranlara karşı, soğukkanlı ama seri bir şekilde kolları sıvama zamanı. 8 Mart gece yürüyüşü potansiyellerimizi gösteriyor. Tuhaf ittifaklar değil bakılması gereken yer, 8 Mart gece yürüyüşü gibi alanlar.

İDLİB'DE DEĞİŞEN STATÜKO: ATEŞKES KALICI BARIŞA DÖNÜŞEBİLİR Mİ?



Savaşta kaçan İdlibli siviller

VOLKAN AKYILDIRIM

Türkiye askerleri ile Esad rejimi arasında İdlib'de yaşanan sert çatışmalar, Erdoğan-Putin uzlaşmasının ardından ke-sildi.

Moskova'daki görüşmenin ardından İdlib'de bir ateşkes yürürlüğe girdi. Bu satırların yazıldığı sırada kayda değer bir çatışma yaşanmadan devam ediyor. Fakat kimse kalıcı barışa giden yolda siyasi çözümün önünün açıldığından bahsetmiyor.

İdlib'in bölünmesi

Astana sürecinin çöküşünün ardından karşı karşıya gelen Rusya ile Türkiye'nin son uzlaşmasından İdlib için yeni bir statüko çıktı:

- Suriye ordusu, İdlib'in yarısından fazlasını kontrol eder durumdayken biraz daha geri bir hatta çekildi.
- Aylardır İdlib'e askeri yığınak yapan Türkiye'nin denetimindeki bölgenin önemli bir kısmı Esad rejiminin elinde kaldı.
- İdlib şehir merkezi muhaliflerin elinde kalırken, bölge dört parçaya bölündü. İki güvenlik koridoru ile bölünen parçaları Türkiye ve Rusya ortaklaşa kontrol edecek.
- Ankara, ateşkesi ihlal eden kim varsa bunu engelleyeceğine ilan ederken daha önce kabul ettiği bir tahahhütü bu kez yükümlülük olarak üzerine aldı: İdlib'de "radikal" si-

lahlı grupların ve ellerindeki ağır silahların tasfiyesi. HTŞ olarak anılan Nusra Cephesi, El-Kaide'nin Suriye'deki resmi kolu Hurras El Din, Türkistan İslam Partisi gibi Birleşmiş Milletler'in terör örgütü listesinde yer alan örgütlerin savaşçıları ve silahlarını tasfiye etme yükü şimdi Ankara'nın sırtında.

Ateşkesin kırılma anı

Yeni statükoyla 4 parçaya bölünen İdlib vilayetinin sınırları için Türkiye askerleri, Ankara'ya bağlı Suriye Milli Ordusu güçleri, HTŞ ve El Kaide, Rus jandaması ve subayları, İranlı milisler ve Esad'ın askerleri bulunuyor. Her biri diğeriyle savaş halinde olan bu silahlı güçlerin birarada yaşaması imkansız. İdlib'deki askeri güç ve çekişme, kalıcı bir ateşkesi imkansız kılıyor.

Putin'in "dostluğunun" tıpkı Trump gibi çıkarılardan ibaret olduğu orataya çıktıktan sonra Moskova ile uzlaşmanın ne kadar sürebileceği de ayrı bir sorun. Nitekim Putin, Ankara'nın Suriye rejimini tanımasını ve onla görüşmesini talep etti.

Siviller için bir çözüm yok

Ateşkes yeni ölümleri engellemiş olsa da siviller hala tehdit altında ve savaştan kaçıp Türkiye sınırındaki derme çatma kamplarda yaşam mücadelesi veren İdlib halkı için güvenli koşullar sağlanabilmiş değil.

SINIRÖTESİ OPERASYONLARA 'ONAY' AZALIYOR

Ankara, Suriye'ye üç yıl içinde üç sınırötesi operasyon yaptı. Devlet Bahçeli'nin ifadesiyle "misak-ı milli savunma alanları" olarak adlandırılan bu bölgelere onbinlerce Türkiye askeri ve Ankara ile ortak hareket eden Suriye silahlı güçleri yerleşti.

Üç operasyon, özellikle ABD'ye ve PKK'ye karşı karakterleriyle milliyetçi bir destek buldu. Ancak işler, Türkiye'nin sınırlarının çok uzağındaki Libya'da Rusya ve Türkiye'nin karşı karşıya gelmesi ile değişti. Son olarak İdlib'de Türkiye ile Rusya destekli Esad askerlerinin savaşı ile bir başka eğilim belirginleşti.

Metropoll Araştırma Şirketi'nin verilerine göre Libya'da savaş tezkeresinin çıkmasından bir hafta önce 'Türki-

ye'nin Libya'ya asker göndermesini onaylıyor musunuz?' sorusuna 'onaylarım' yanıtını verenlerin oranı yüzde 37.7 oldu. 'Onaylamıyorum' diyenler yüzde 49.7 oranına ulaşırken, yüzde 12.7'lik bir dilim 'cevabım yok' dedi.

Aynı şirketin Şubat ayı raporunda ise 'Türk Silahlı Kuvvetleri'nin İdlib'de bulunması sizce gerekli midir?' sorusuna 'evet' diyenler yüzde 30.7 iken 'hayır' diyenlerin oranı yüzde 48.8 oldu. Yüzde 20 'fikrim yok/cevabım yok' dedi.

TL'nin yeniden değer kaybetmeye başladığı, halkın alım gücünün dramatik şekilde düştüğü, yatırımların durduğu ve kitlesel işsizliğe çözüm bulunmadığı koşullarda, iktidarın şahin dış politikasına milliyetçi destek azalıyor.

GÖRÜŞ

Roni Margulies

TÜRK LÜĞE SAYGILI VİRÜS

Koronavirüs Türklerden korktuğuna ve Misak-ı Milli sınırları içinde etkisiz olduğuna göre, hastalıktan söz etmeye gerek yok. Onun yerine, virüslerin Türkler dışında başka herkes için niye sorun olduğunu anlatabilmek amacıyla evrim sürecinden söz edeyim bari.

Her canlının çocuğu nasıl bir yaratık olacağını belirleyen genlerinin yarısını anneden yarısını babadan alıyor; anne ve babanın genleri kopyalanıp çocuğa geçiyor. Genler kopyalanıp çocuğa geçerken bazen fotokopi hataları oluyor. Bir gen 'mutasyon'a uğruyor, farklı geçiyor çocuğa. O 'hata' doğal seçimde elenebilir ya da elenmeyip sonraki nesillere de aktarılabilir. O gen önemsiz olabilir —ki zaten bunların çoğu anlamlı değişimler yaratmaz, o zaman pek bir şey değişmiyor. Değişimler çoğunlukla belirgin bir fark yaratmasa da birikip sonraki nesillere aktarıldıklarında çocuğun önemli bir özelliğinin değişik olmasını sağlayabilirler; o zaman çocuğun rengi farklı, boyu uzun veya kafası matematiğe daha yatkın olabilir.

Bu süreçte çevreye uyum sağlayamayan değişimler elenip, "yeterince iyi" olan, yani o türün yaşadığı çevreye daha kolay uyum sağlamasına yarayanlar da aktarılmaya devam ediyor. Daha iyi, daha kötü filan değil, çevreye daha uyumlu bir hayvan.

'Doğal seçim' olmuş; mümkün olan en çeşitli varyasyonlar üzerinden çeşitlilik devam ettirilmiştir.

Evrime süreci aşağı yukarı bundan ibaret.

Nezle virüsü bizim gibi yılda bir üremiyor ve ürettiğinde tek bir çocuk yaratmıyor. Her gün, her saat kendini kopyalayıp milyonlarca yeni birey üretiyor. Dolayısıyla, çok sayıda yeni mutasyon oluyor. Ve bunlardan bazıları virüse yeni bir avantaj kazandırıyor, çevreye (yani insan vücuduna) daha uyumlu bir virüs haline gelmesini sağlıyor, hatta bir zaman sonra başka bir türe de uyum kazanmış olabiliyor. Virüs evrimleşiyor. Nezle gibi basit bir sorunla, üstelik nedenini gayet iyi bildiğimiz bir sorunla, bu yüzden bir türlü başedemiyoruz. Bir ilaç buluyoruz, "Tamam, oldu" derken, virüs değişiyor, bulduğumuz ilaçtan etkilenmeyen farklı bir virüs haline geliveriyor. İnsana gelirse... Ağaçlarda yaşayan, dik durup yürüyemeyen, maymuna benzer bir hayvan milyonlarca yıl boyunca çeşitli mutasyonlar geçirerek iki ayak üzerinde yürüyen, kılsız, büyük beyinli, konuşabilen, çok sosyal bir hayvana dönüşmüş.

Bu değişimin her aşaması, yürümek, kılsızlık, büyük beyin, konuşmak, sosyallik, o hayvana o günün çevre koşullarında bir avantaj sağlamış, dolayısıyla kalıcılığı. Ve biz çıkmışız ortaya.

KORONAVİRÜSLE NASIL MÜCADELE ETMELİ?

ÖZDEŞ ÖZBAY

Koronavirüs, yeni adıyla Covid-19, salgınına karşı şu ana kadar uygulanmakta olan otoriter ve güvenlikçi yöntemler büyük toplumsal gerilimlere yol açıyor.

Karantina altına alınanlara yönelik tepkiler ABD ve İtalya'da Asyalılara ve göçmenlere yönelik ırkçı saldırılara yol açmıştı. Ukrayna'da, İran'dan gelen uçakta virüs taşıdığı belirlenen Ukrayna vatandaşları hastaneye kaldırılmış ve bölge halkı hastane bahçesine barikat kurarak insanların dışarı çıkmasını engellemeye çalışmıştı. İran'da ise karantinaya alınanlar olduğunu öğrenen bölge halkı bir hastanenin karantina bölümünü ateşe verdiler.

İnsani koşulların tamamen terk edildiği, her türlü hak ve özgürlüğün yok edildiği karantina uygulamaları neredeyse tek yöntem haline gelmiş durumda. Oysa görüldüğü gibi bu uygulamalar sorunu çözmeye yardımcı olmadığı gibi aksine yaygınlaşmasına ve çok sayıda insanın ölmesine neden oluyor.

Koronavirüs en çok kimleri etkiliyor?

Virüsün öldürme oranının %2 gibi oldukça düşük bir düzeyde olduğu biliniyor. Ancak yayılma hızının yüksek oluşu sebebiyle binlerce insan hayatını 2 ay gibi kısa bir sürede kaybetti ve bu durum paniğe neden oldu.

Virüsün henüz bir ilacı yani tedavisi bulunmuyor. Önleyici bir yöntem olarak kullanılan aşı da henüz piyasaya sürülmedi. Virüs bulaşan kişiler çoğunlukla bağışıklık sisteminin normal işleyişi sayesinde hastalıktan kurtuluyor. Ancak 60 yaş üzeri ve bünyesi zayıf olan kişilerde ölüm oranları artıyor. Örneğin ölen ileri yaş grubu insanların önemli bir kısmı aynı zamanda diyabet veya başka hastalıklardan mustarip.

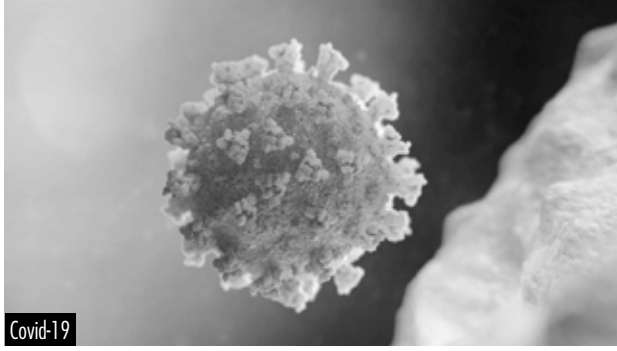
Virüsün bu hızda yayılmasının ana nedeni sağlıklı koşullarda yaşayan milyonlarca insanın dev kentlerde iç içe yaşıyor olması. Buna bir de yoksulluk, beslenme yetersizliği, sağlıklı çalışma koşulları ve sağlık sorunları eklenince virüsün etkileri daha da artıyor.

Salgının yayılmasında en zayıf halkalardan birisi göçmenler. Hemen her ülke de en kötü yaşam koşullarına sahip olan, en yoksul kesimi oluşturan, en fazla hareket halinde olan kesim olan göçmenler birinci risk grubu. Üstelik virüsten etkilenen bir göçmen aşırı sağın da hedefi haline geliyor. Trump, ABD'de virüs salgınının yaygın olmamasını Meksika duvarının "başarısı" olarak anlatmıştı örneğin. Oysa virüs taşıyan ilk hastalar ABD'nin kuzey eyaletlerinde görülmüştü. Türkiye'de de göçmenler birincil risk grubu olmasına rağmen göçmen karşıtı gruplar tarafından mağdur değil potansiyel salgın sorumlusu olarak ilan edilebilirler. Bir tek göçmende böyle bir hastalık çıkacak olması korkunç bir ırkçı linçin göçmenleri hedef alması anlamına gelebilir.

Dolayısıyla koronavirüs aslında kapitalizmin neden olduğu yaşam koşullarının bir sonucu olarak bu kadar büyük bir hızla yayılıp ölümlere neden oluyor. Zaten uzmanlar da koronavirüs salgını öyle ya da böyle yenilecek ama yeni salgınlar kaçınılmaz diyorlar. Küresel ısınma, beslenme yetersizliği yaşayan 820 milyon insan, yoksulluk, çarpık kentleşme, sağlık hizmetlerinden yararlanamama vb. durumlar var olduğu müddetçe salgınlar insanlığa ağır bedeller ödetmeye devam edecek.

Koronavirüsün işçi sınıfına etkileri

Salgınla mücadele adı altında uygulanan otoriter karantina uygulamaları işe yaramadığı gibi salgından korunma amacıyla uygulanan diğer yöntemler de işçilerin hak ve özgürlüklerine bir saldırı haline gelmiş durumda.



Öncelikle karantinaya alınanların hiçbir temel hakkı tanınmıyor. Aileleriyle görüşmeleri yasak. İşe gidemiyorlar. Maaşları ödenmiyor. Çoğunlukla uzun karantina uygulamaları veya doğrudan hastalıklı olmaları nedeniyle işlerinden atılıyorlar. Bu durum, dünya genelinde yüz milyonlarca işçi için bir kâbus. Bu nedenle işçiler, hasta olduklarını düşünseler dahi doktora veya hastaneye gitmiyor. Devletler; hasta ailelerine ekonomik destek, maaş garantisi, ücretsiz sağlık izni, kiralarnın ödenmesi, iyileşme sonrası iş garantisi gibi destekleri vermiyor.

Hastanelerde ve kamusal alanlarda çalışanların hakları da göz ardı ediliyor. Toplu taşımada ve kamusal alanda virüsle mücadelenin ilk adımı hijyen. Temizlik işçileri virüse karşı mücadelede en önde yer alır durumdalar. Ancak temizlik işçileri, işçi sınıfının en örgütsüz, en düşük ücretli ve hakları en kolay tırpanlanan kesimi de aynı zamanda. Salgınla birlikte her yerde temizlik işçilerinin iş yükü artmış durumda. İzinleri de kısıtlanmış durumda. Üstelik virüsle birinci elden karşılaşma ihtimali olan bu işçilerin iş güvenliği de çoğunlukla sağlanmıyor. Özel kıyafetleri olmadığı gibi uzun saatler kimyasallara da maruz kalıyorlar.

Hastane çalışanları için ayrı bir kâbus yaşanıyor. Virüs konusunda yaşanan panik, büyük bir toplumsal tecrite dönüşüyor. O kadar ki Çin'de virüs taşıdığı bilinen hanelerin kapılarına komşuların tahta çakarak hane halkının dışarı çıkmasını engelledikleri görülüyor. Karantina hastanelerindeki doktor ve hemşireler aşırı uzun çalışmadan ve eve döndüklerinde çevrelerinde potansiyel virüs taşıyıcısı olarak görülme durumundan şikayetçiler. Çin'de otoriter yönetime karşı seslerini duyuramayan hastane çalışanları uluslararası medyaya "bize yardım edin" diyen bir mektup kaleme almak zorunda kalmışlardı.

Beyaz yakalı ofis çalışanları virüsten olumsuz etkilenen bir başka grup. Birçok şirket ofis çalışanlarını evden çalışmaya zorluyor. Bu, işçilerin kolektif haklarına yönelik en büyük saldırılardan biri olan esnek çalışmayı ve taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmak ve meşrulaştırmak için bulunmaz bir fırsat yaratıyor.

Fabrikalarda üretim yapan mavi yakalı işçiler ise zorla işe getirilmeye çalışılıyor. Çin'de virüs nedeniyle işe gitmek istemeyen veya izin alan işçiler işten atılıyorlar. Medyada Uygurların toplandığı çalışma kamplarında köle emeğinin yaygın bir şekilde işe koşulduğu haberleri yer alıyor.

Ne talep etmeli, ne yapmalı?

Öncelikle virüsün bağışıklık sistemi zaten zayıf olan veya başka hastalıkları da olan insanlarda öldürücü etki yarattığını hatırlatmak gerekiyor. Virüsün henüz bir tedavi edici ilacı yok ama diğer hastalıkların var. Diyabet, kanser, kalp vb. hastalıkları olanlar birinci dereceden risk altındalar. Yoksulluk nedeniyle bu ilaçlara erişimlerinin olmaması salgından etkilenmeleri durumunda ölüme neden oluyor. Dolayısıyla bu hastalıkları taşıyanlara hızla ücretsiz sağlık hizmeti ve ilaç yardımı yapılması şart.

Beslenme, virüsle mücadelenin en önemli ayağı. Ancak

dünyada yüz milyonlarca insan hiçbir hastalık taşımasa da beslenme yetersizliği nedeniyle virüse karşı zayıf durumdalar. İlk elden İngiltere'deki gibi gıda bankaları benzeri uygulamalarla yoksullar için ücretsiz gıda dağıtımının yaygınlaştırılması gerekiyor.

Hastalık taşıyan kişilerin ailelerine de düzenli gıda yardımı yapılması gerekiyor. Böylece aile içerisinde yayılma veya ölümcül olması engellenebilir. Aksi takdirde hasta olan aile ferdini karantinaya alıp ailenin geri kalanını işsizlik ve parasızlıkla baş başa bıraktığımızda aile fertlerini ölüme terk etmekten başka bir şey yapmış olmuyorsunuz.

İşçilerin hastalanmaları veya virüsten etkilenmiş olma ihtimali bulunması durumunda kesinlikle ücretli izne çıkarılmaları yasal düzenlemelerle güvence altına alınmalı ve kesinlikle işten çıkarılmaları yasaklanmalı.

Karantina uygulamalarında da temel hak ve özgürlükler dikkate alınmalı. Her hastalık gibi sağlıklı tedavi koşulları olması demek psikolojik olarak da hastaların kendilerini iyi hissedecekleri koşulları sağlamak anlamına geliyor. Örneğin bugün Gold Princess gemisinde yaşanan kâbusun yakın zamanda bir gerilim filmi veya dizisi olarak karşımıza geleceğini düşünmek hayalperestlik olmasa gerek. Sadece 1 kişide görülen virüs 4 Şubat'tan beri karantina altına alınmış gemide yaklaşık 700 kişiye bulaşmış durumda. 10 kişi de hayatını kaybetti. Birkaç metrekairelik kamarlarda 40 gündür tecrit koşullarında yaşayan, sevdikleriyle görüşemedikleri gibi yan kamaradakilerle de (ki ailenin diğer fertleri veya arkadaşları yan kamaralarda kalabiliyor) görüşmeleri engellenen yolcular büyük bir psikolojik çöküntü yaşıyorlar. Bu gidişte gemide hasta olmayan kalmayacak ve karantina daha kaç hafta sürecek belli değil. İran ve İtalya'daki hapishanelerde yaşanan isyanların bir benzeri bu gemide de yaşanırsa şaşmamak gerek.

Karantina uygulamaları da kentlerin uzağında, daha sağlıklı ortamda, hastaların karantina çevresindeki doğal alanlarda dolaşmalarına izin verilecek şekilde yapılabilir. Hastaların ailelerine gereken ekonomik yardım ve kendilerine işe dönüş hakkı gibi koşullar sağlanabilir. Gereken önlemlerin alınmasıyla sevdiklerinin ziyarete gelebilmeleri de mümkün kılınarak insani bir karantina yöntemi tercih edilebilir. Aksi halde tecrit altına alınmaktan korkan, işsiz kalmaktan korkan binlerce insan değil hastanelerde kontrol ve tedaviye gitmek aksine kaçma eğiliminde olacaktır. İtalya ve İran'daki virüs salgını sonucu hapishanelerde yaşanan tutsak isyanlarının nedeni bu. Buralar tutsakların gözünde toplama kampına dönüştürülmüş durumda ve tutsak olarak var olan sınırlı hakları bile ellerinden almış durumda.

Salgın durumunda ilk olarak okullar tatil ediliyor. Oysa çok sayıda insan, özellikle de kadınlar çocukları okuldayken part-time işlerde çalışıyor. Okulların haftalarca kapatılması yüzbinlerce yoksul ailenin üzerinde ekonomik yük oluşturuyor. Bunu engellemek için yoksulluk yardımı gibi uygulamaların hızla yasalaştırılması gerekiyor.

Tüm bunların yanında mahallelerde ve iş yerlerinde dayanışma ağları kurmak ve örgütlüysek sendikaların yerel birimlerini harekete geçirmek gerekiyor. Hükümetlerin yukarıdaki adımları atmasını talep ederken iş arkadaşlarımızla ve komşularımızla iletişim halinde olmak ve evden çıkamayanların gereken yardıma ulaşmalarını sağlamak önemli. İşyerlerinde patronların ücretli izin vermesini sağlamak ve işten çıkarmaları engellemek için yasa çıkmasını beklemeden varsa sendika aracılığıyla yoksa işyerinde kurulacak basitçe telefon uygulamaları üzerinden hasta arkadaşlarımızı takip edip patronları sıkıştırabiliriz.

GÜNÜN SONUNDA KADINLAR KAZANDI

YILDIZ ÖNEN

8 Mart'ta kadınlar bir kez daha gündemi belirledi. Özellikle İstanbul'da İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun eylem öncesi yaptığı İstiklal Caddesi'nin eylem alanı olarak yasak olduğu açıklamalarına rağmen binlerce kadının eylem yapmış olması 8 Mart'ta kadın hareketinin gücünü bir kez daha gösterdi.

“Tayyip kaç kaç kaç...”

Sadece İstanbul değil Ankara, İzmir, Diyarbakır ve daha bir dizi ilde kadınlar eylemdeydi. Ankara Kadın Platformu'nun çağrısıyla bir yürüyüş gerçekleşti. Kolej Meydanı'nda bir araya gelen kadınlar buradan Sakarya'ya yürüdü. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı, eylemi seyredenlere coşkuyla seslenildi. Bir önceki yıla göre daha kalabalık ve daha coşkulu bir yürüyüş gerçekleşti.

“Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa”, “Bir kişi daha eksilmeyeceğiz”, “Tayyip kaç kaç kaç kadınlar geliyor”, “Kadınlar artık susmayacaklar” yürüyüş boyunca en sık atılan sloganlardandı.

“Göçmenlerle dayanışmaya”

İzmir'de Kadın Platformu'nun çağrısıyla Alsancak ÖSYM önünde toplanmaya başlayan kadınlar, buradan Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezine yürüdü. Yürüyüş boyunca “Gülistan doku nerede?”, “Kadınlar savaş istemiyor”, “Göçmen kadınlar yalnız değildir” sloganları atıldı. İzmir'de yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında “Suriye politikasında sıkışan AKP iktidarı, mültecileri Avrupa ülkelerine karşı koz olarak sınırlara sürüyor. Bu karda kışta, kadın çoluk çocuk demeden insani tüm koşullardan uzak bir şekilde sınırda beklemelerine, umutlarının, hayatlarının tükenmesine, insan kaçakçıların elinde ölüme gitmelerine göz yumuluyor” dendi. Hem yürüyüş sırasında hem de basın açıklamasında göçmenlerin savunulması çok önemliydi.

“Jin-Jiyan-Azadi!”

İstanbul'da ise Feminist Gece Yürüşü tüm 8 Mart etkinlikleri arasında kitleliliğiyle, coşkusuyla, kararlılığıyla öne çıktı. Kadın hareketi İstanbul'da 8 Mart ve 25 Kasımlarda amansız bir mücadele veriyor. 15 Temmuz darbe girişiminden bir süre sonra örülmeye başlanan korku imparatorluğuna karşı en güçlü ses kadınlardan çıktı. Kadınlar bu korku imparatorluğuna teslim olmadılar ve muhalefetin toparlanması, güven bulması için de çok önemli bir hareket inşa ettiler.

İstiklal Caddesi, Taksim, Beyoğlu yıllardır on binlerce kadının sloganlarıyla inliyor. Bu sloganlar kadınların en yaşamsal sorunundan, güncel politik gelişmeye, savaşlara karşı çıkmaktan, göçmenlerle dayanışmaya, kadın cinayetlerine öfkeden, devlet ve erkek şiddetine karşı örgütlenme çağrılarına kadar geniş bir yelpazeyi kapsıyor.

İktidar bu kez İstiklal Caddesi'ni yasaklayarak bu havayı kırmayı, kadın hareketini geriletmeyi amaçladı. Türkiye'nin en büyük şehrinde 8 Mart kutlamasına getirilen yasağın ilk işareti, 7 Mart günü İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun “8 Mart'ta İstiklal Caddesi dışında her yerde yürüyüş yapabilir” açıklamasıyla verildi.

Soylu'nun ardından İstanbul Valiliği önce kadınların 8 Mart'ını kutladı, ardından Taksim ve İstiklal Caddesi'nin gösteriye kapatıldığını duyurdu. 8 Mart günü ise binlerce polis Taksim ve İstiklal Caddesi'ne yığıldı. Metro ve funiküler kapatılırken, cadde boşaltıldı. Oysa on binlerce kadınla birlikte canlı bir gün yaşanacaktı.



8 Mart 2020 İstanbul

Kadın örgütleri devletin yasakçı tutumunu tanımayacaklarını ilan ett ve yürüyüşe geçti. “Devlet elini hayatımdan çek!” , “Göçmen kadınlar yalnız değildir”, “Jin, jiyan, azadi”, “Soylu baksana kaç kişiyiz saysana” ve “Yüklen yüklen barikata yüklen” sloganları atıldı.

Sıraselviler'de 1 saat boyunca gösteri yapan kadınlar daha sonra Cihangir üstünden Karaköy'e kadar yürüdüler. Beyoğlu'nda her yer, her sokak arası gösterilerle, sloganlarla doldu. Valiliğin savaş karşıtı slogan yasağı binlerce kadının “Jin-Jiyan-Azadi!” ve “Kadınlar barışta ısrar ediyor!” sloganlarıyla boşa çıkartılmış oldu. Edirne sınırında yaşanan göçmen dramı yürüyüşte yine kadınların önemli konularından birisiydi. “Mülteci kadınlar yalnız değildir!” göçmen karşıtlarına verilen en güçlü yanıt oldu.

8 Mart gece yürüyüşü, bir kez daha kadınların tüm siyasi gelişmelere verdikleri bir cevap oldu. Sorun göçmen ka-

dınların yaşadıkları! Sorun, 2019'da Türkiye'de öldürülen 470 kadın! Sorun, hükümetin kadına yönelik baskıcı politikaları! Sorun, bütün bunlara karşı kazanılmış olan en büyük haktan geri adım atmamak! Bu en büyük hak, bir caddede yürüyüş yapma “izni” değil, bu, onbinlerce kadının, tüm ayrımları aşarak bir arada yürütmesi, kimse-nin başını sokağa uzatamadığı günlerde daima en kararlı sloganları cesurca atabilmesi. Bu 8 Mart'ta da Karaköy'e doğru yürüyen binlerce kadın gece yürüyüşünün duygusunu yansıttılar. Hareket bir kez daha tüm hareketlere moral verdi. “Kadın hareketi yolu açıyor”

Kadın hareketi yolu açıyor

Savaş, cinsiyetçi şiddet, devlet şiddeti ve sınır kapılarında eziyet çeken kadınlar, tüm eziyet çekenlere bir kez daha ilham verdi. Küresel mücadelenin bir parçası olmayı başardık o akşam.

DÜNYADA 8 MART

8 Mart Dünya Kadınlar Günü dolayısıyla dünyanın farklı ülkelerinde milyonlarca kadın sokaklara indi.

Meksika'da on binlerce öfkeli kadın Mexico City sokaklarına çıktı ve kadın cinayetlerini protesto etti. Meksika haftalardır kadınların eylemlerine sahne oluyordu. 14 Şubat'ta 25 yaşındaki Ingrid Escamilla'nın erkek arkadaşı tarafından öldürülmesi sonrası başlayan protestolar, 20 Şubat'ta yedi yaşındaki Fatima Cecilia Aldrighett cinayetinin ardından daha da büyümüştü. Kadınlar Ingrid Escamilla'nın fotoğraflarını sansürlösüz bir şekilde paylaşan La Prensa gazetesi binasına yürümüş, gazetecilerin arabalarını ateşe vermişti ve Sonora eyaletinde mahkemeyi yakmıştı.

Şili'de de 2 milyon kadın birçok kentte sokakları doldurdu. Aylardır süren protestolarda polisin özellikle kadın eylemcilere yönelik şiddet, taciz ve cinayetleri protesto edildi. Şili aynı zamanda feministlerin Las Te-

sis şarkısı ile tüm dünya kadınlarına ilham verdiği ülke.

Brezilya'da ise binlerce kadın, cinsiyetçi ve homofobik Bolsonaro'yu protesto etti. Brezilya'da her gün dört kadın cinayeti işleniyor. Kadına yönelik şiddetin en yoğun olduğu Amerika ülkesi olan Brezilya'da kadınlar toplumsal mücadelelerin hemen her alanında en önde yer alıyor.

2019'da her 2-3 günde bir, bir kadının öldürüldüğü Fransa'da da binlerce kadın sokaktaydı. Paris'te biraraya gelen kadınlar “patriyarşî virüsü”ne karşı sloganlar attı.

İspanya'nın başkenti Madrid'de 120 bin kadın sokaklardaydı.

Bu ülkeler dışında Pakistan, Kırgızistan, Filipinler gibi çok sayıda ülkede kadınlar sokaktaydı.

Bu yılki 8 Mart gösterilerine katılımda geçen yıla göre küresel ölçekte azalma var. Bu durumun ana nedeninin koronavirüs salgını olduğu söyleniyor.

SINIRDAN İZLENİMLER I



Pazarkapı'daki göçmenler

DSİP GYK heyeti: “Türkiye’nin her yerinden otobüslerle, arabalarla gelmişler. Buradakilerin çoğunluğu erkek, sınır açılırsa eşleri ve çocuklarını da alacaklar. Üç, dört defa sınırı geçmeye çalışmışlar. Yunan polisi, pasaport, para, telefon hatta kıyafetlerini alıyor ve geri gönderiyor. Ayrıca üzerilerine ateş açılmış, sniperlar vurmuş, gaz bombaları atılmış. ‘Dün burada biri öldü’ dediler.

Bu taraftan da ‘bu gün yarın açılacak bekleyin’ diyorlar. Artık yavaş yavaş İstanbul’a dönmeye başlamışlar. Arabalar, minibüsler kişi başı 100 tl alıyor. Burada belediye düğün salonunda kalmalarına izin verilmiş. Belediye ve Kızılay, ara sıra yemek dağıtıyor. Yunanistan’a 6 saatte yürüyerek gidiyorlarmış şimdi de dönüş yolunda onlarca göçmen var. Göçmenler ‘Gelirken soyuluyoruz, giderken soyuluyoruz’ diyorlar.”

Hasan Fehmi Özer (Hepimiz Göçmeniz aktivisti): “Mültecilere kişisel yardımlar elbette vicdanlarımızı rahatlatıyor, ama bu tip yardımlar kalıcı çözüm değil. Kalıcı çözüm, siyasal iktidarların onların lehine kararlar alması ile mümkündür. Bunun için biz de kendi siyasal iktidarımızdan şunu talep ediyoruz: Göçmenlere mültecilik hakkını tanıyın. Onların yasal bir işe, barınma yerine sahip olmasını sağlayın. Sığınmacı olarak kaldıkları sürece hiçbir gelecek projeleri olamıyor. Oysa hepimiz gibi onların da bir işe sahip olma, aile kurma, çocuklarını okutma hakları var, bunların olması için ilk yapılması gereken mülteci hakkının verilmesidir.”

İMZA VERİN, 15 MART'A KATILIN, SOKAĞA ÇIKALIM!

“Hepimiz Göçmeniz – Irkçılığa Hayır” kampanyası, sınırdaki duruma ilişkin bir çağrı yayınladı. Yüzlerce kişinin imza verdiği metin şu talepleri içeriyor:

1. Türkiye göçmenlerin tüm haklarını tanımalı, yaşam standartlarını yükseltmeli.
2. Göçmenler uluslararası diplomasinin bir aracı olarak görülmemeli, seyahat özgürlükleri garanti altına alınmalı, “açık kapı” politikası göçmenlerin bir ülkeden başka birへlkeye güvenli bir şekilde geçişini sağlamak olarak görülmeli.
3. Medyada, sosyal medyada ve kurumlar arasında göçmenleri hedef haline getiren ırkçı yaklaşımlara ve nefret söylemine izin verilmemeli, bu söylemler teşvik edilmemeli, göçmenlere yönelik linç hareketlerine karşı şanlar ve ırkçı söylemler cezalandırılmalı.

İmza vermek için: <https://gocmeniz.org/imza-metni-2>

Hepimiz Göçmeniz kampanyası ayrıca 15 Mart Pazar günü saat 14:00-18:00 arası İstanbul'da, Kadıköy Kargart'ta Suriyeli yönetmen Alaa Arabi Katbi'nin “Bir Sonraki İstasyon” filminin gösterimi, yönetmenle söyleşi ve Suriyeli ve Türkiyeli ırkçılık karşıtlarının konuşacağı bir forum örgütlüyor.

Etkinlik arasında saat 15:30'da ise Süreyya Operası önünde bir basın açıklaması gerçekleştirilecek.

GÖÇMENLERLE DAYANIŞ

Şubat ayı sonunda İdlib'de 33 TSK askerinin hava saldırısı sonucu hayatını kaybetmesinin ardından, Türkiye atacağı adımlardan biri olarak “göçmenlerin Avrupa'ya geçişini engellemeyeceğini” duyurdu. Haberin duyulması üzerine, hem Ege Denizi'ndeki geçiş noktalarına hem de İpsala-Pazarkule hattındaki sınır kapılarına binlerce göçmen akın etti.

Göçmenler kimler?

Sınırdaki bekleyen göçmenlerin çok az bir kısmı, yüzde 5 ila 10'u Suriyeli. Somali, Eritre, Afganistan – başka ülkelerden gelip Avrupa'ya geçmek isteyenler çoğunluğu oluşturuyor. Suriyelilerin önemlice bir kısmı, çok kötü koşullarda da olsa, burada bir hayat kurdular. Çok düşük ücretlerle de olsa çalışıyorlar. Dolayısıyla bu riskli maceraya atılmadılar. AKP'nin sınıra sıkıştırmaya çalıştıkları, göçmenlerin içinde en çaresizler, Türkiye'de bir gelecek umudu olmayanlar. Uzunca bir süre Keşan'daki bir düğün salonunda sağlıksız koşullarda barındılar. Şimdi çoğu soğuk havada, sınır civarında derme çatma çadırlarda kalıyor. Barınma, temizlik, tuvalet gibi konularda büyük sıkıntılar var. Umudunu yitirip dönmek isteyenler ancak 200 TL gibi fiyatlara ulaşım fırsatı bulabiliyor.

Hiçbir devlet göçmenleri istemiyor

İki haftaya yakın süredir sınırdaki büyük bir insanlık trajedisini yaşıyor. Türkiye, Yunanistan hükümetleri Avrupa Birliği ile el ele vererek Meriç Nehri'nin etrafını göçmenler için cehenneme çevirdiler. Göçmenlere karşı “Kale Avrupa” politikası oynayan ve onların önüne duvarlar/çitler çeken AB'yi temsilen, Yunanistan devletinin kolluk güçleri göçmenlere saldırıyor. Karşı tarafa ulaşmayı başaranlar telefonlarına ve paralarına el konularak, şiddet uygulanarak geri yollanıyorlar. Göçmenler gaz bombalarıyla püskürtülüyor. Yunanistan tarafından açılan ateş sonucu ölen göçmenler oldu.

Türkiye ise meselenin diğer sorumlusu. AKP'li yorumcular, gazeteler sürekli olarak Yunanistan'ın kabahatlerini göstererek “göçmen dostu” gibi gözükmek istiyorlar. Ancak göçmenlerin sınıra götürülmesi tamamen bir devlet operasyonu. Geri gönderme merkezleri boşaltılıyor, “kurtulmak istenen” insanlar Yunanistan sınırında tehlikeli bir kadere terk ediliyor. Kimi göçmenlerin sınırdaki “geçiş çabalarına” ortak olmak istemedikleri, ancak Türk polisler tarafından zorlandığına dair görüntüler sosyal medyaya yansıdı.

İktidar da muhalefet de göçmenleri savunmuyor

Sınırdaki durum öyle vahim ki, göçmenlere karşı ırkçı tutumlarıyla öne çıkan medya figürleri dahi olup bitenleri savunamıyor. “Biz gönderilsinler derken bunu kastetmiyorduk” diyorlar. Maraş, Hatay, Antep, Samsun, Kilis gibi yerlerde mültecileri “kovmak” için linç girişimleri örgütleniyor. Bilindiği gibi, bugün “demokrasi bloku” adı altında solun ittifak yapmasının istendiği partiler, İyi Parti ve CHP, en başından beri AKP'yi “göçmenleri getirdiği için” suçluyor. Kılıçdaroğlu sık sık iktidara gelirlerse Suriyelileri geri göndereceklerini söylüyor. İyi Parti bunun nasıl olacağına dair bir çalıştay bile düzenledi.

AKP-MHP koalisyonu ise hem göçmenlerin yasal statülerini ve haklarını tanımayarak, hem onları AB'ye karşı bir pazarlık kozu olarak kullanarak, hem de bu doğrultuda göçmenleri Yunanistan sınırına sıkıştırarak benzer bir politika izliyor. İdlib'deki savaşın mağdurlarına kapılar kapalı. Oradaki askeri politikalar “göçmenler gelecek” diye meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Hem savaş hem de ırkçılık göçmenleri hedef alıyor.



Göçmen kadınlar kapıların açılmasını istiyor

Dayanışma

Neyse ki tablo sadece bundan ibaret değil. Hem Türkiye'de hem de Yunanistan'da göçmenlerle dayanışmak için seferber olan insanlar var. DSİP, Hepimiz Göçmeniz kampanyası aktivistleri, Halkların Köprüsü Derneği, Sınır Tanımayan Doktorlar ve daha pek çok STK, insani yardım kuruluşları, insan hakları örgütleri sınır bölgesine giderek dayanışma gösterdiler. Bu hem politik desteği, göçmenleri iki taraftan sıkıştıran devletleri protestoyu hem de insani yardım çabalarını içeriyordu. Günler içinde binlerce lira bağış toplandı, göçmenlerin yemek ve diğer ihtiyaçları için destek olundu. Ancak asıl mesele, başta metropoller olmak üzere Türkiye'nin her yerinde ırkçılığa karşı göçmenleri savunan bir hareketi inşa etmekten geçiyor. 8 Mart'taki gece yürüyüşünde kadınların göçmenlerle dayanışan pankartlar taşımaları çok çok iyi idi. “Hepimiz Ermeniyiz” diyenler, Kürt sorununda barıştan yana olanlar, cinsiyetçiliğe, homofobiye ve transfobiye karşı mücadele edenler, iklim aktivistleri, emek örgütleri; özgürlük mücadelesinin ve sosyal hareketlerin tüm bileşenleri göçmenlerle dayanışmayı yükseltmek için yan yana gelmeli. Sosyalist İşçi gazetesi ve DSİP üyeleri, böylesi bir kitlesel kampanyayı oluşturmak için var gücüyle çalışmaya devam edecek.

MAYI BÜYÜTELİM!



ENTERNASYONALİZMİ BÜYÜTELİM!



Atina'da ırkçılığa karşı yürüyüş

Yunan hükümeti, sınırda, açlıktan ve ölümden kaçmak isteyen göçmenlere karşı savaş ilan etti. Kapılar kapatıldı, sığınma talep etmek yasaklandı ve Türkiye sınırına masum insanlara gözyaşartıcı gaz ve kurşun sıkmak üzere binlerce polisle askerini gönderdi.

Reuters ajansı bir göçmenin öldüğünü bildiriyor. Bazı başka bilgilere göre ondan önce bir sığınmacı daha öldürüldü. Karadan geçmek isteyen göçmenler dayak yiyor, eşyaları ve kıyafetleri alınıyor. Denizde Yunan sahil güvenliği FRONTEX ile birlikte göçmenleri geri itiyor veya botlarını batırmaya çalışıyor. Böylesi saldırılarda bir bebeğin öldüğünü öğrendik.

Midilli ve Sakız adasına bu olaylardan birkaç gün önce yüzlerce çevik kuvvet polisi gönderildi. Bunlar, adalarda yeni ve daha büyük mülteci kamplarının yapılmasına direnen insanlara karşı yollandı. Bunun üzerine halk ayaklandı ve üç günlük genel grevle çevik kuvvet ye-

nildi.

Şimdi medya ve hükümet, Yunanistan'ın onu işgal etmek isteyen ve "ulusal bütünlüğünü" tehlikeye atan göçmenlerin tehdidi altında olduğunu söylüyorlar. Bu yalanların en tehlikeli yanı şu ki, Yunan ve yabancı faşist gruplar, polise yardım edip göçmenlere saldırmak için sınırda birikmeye başladılar.

Ancak Yunanistan'da dayanışma hareketi de büyüyor. Geçtiğimiz hafta Atina'da ve diğer şehirlerde hükümetin ırkçı politikalarına karşı sınırların açılması talebiyle binlerce kişilik gösteriler örgütledik. Geçen pazar günü 8 Mart eylemlerine göçmen kadınların yoğun katılımı vardı. Şimdi de 21 Mart'taki uluslararası eylemliliğin bir parçası olacak gösterileri örgütliyoruz. Sınırların açılmasını ve Altın Şafak faşistlerinin hapse atılmasını talep ediyoruz.

Katerina Thoidou (Sosyalist İşçi Partisi, Yunanistan)

SINIRDAN İZLENİMLER II

Yasin: Yunanistan sınırını en Yeni Karpuzlu -Meriç- Uzunköprü- Pazarkule güzergahında güneyden kuzeye taradık. Daha önce yoğun sığınmacı geçişlerinin yaşandığı Yeni Karpuzlu - Uzunköprü arasında kimse kalmamış gibi görünüyor, son kalanlar da Pazarkule'ye yönlendiriliyor.

Giriş çıkışların sıkı denetim altında olmasından dolayı birkaç denemeden sonra ancak girebildiğimiz Pazarkule'deki alan ise tamamen bir mülteci kampına dönüşmüş durumda. Yiyecek içecek konusunda pek sıkıntı yaşanmazken, organizasyon bozukluğunun yanında barınma, temiz su, tuvalet, hijyen konusunda ciddi sıkıntılar devam ediyor. Bölgede 12 ila 15 bin arasında sığınmacı olduğu tahmin edili-

yor. Kendi imkanlarıyla topladıkları/satın aldıkları malzemelerle yaptıkları derme çatma çadırlarda veya toprak zemin üzerinde hayatta kalmaya çalışıyorlar.

Yunanistan tarafı çok sert müdahalede bulunuyor. Çok yakın mesafeden nişan alarak plastik mermi ve yoğun gaz bombası atmaya devam ediyor. Genç sığınmacılar bazen bunu bir oyuna çevirip gelen gaz bombalarını tekrar Yunanistan tarafına iade ediyorlar. Yunanistan tarafından gaz saldırıları olduğunda rüzgarın etkisiyle gaz çadırların bulunduğu bölgeye toplanıyor. Çocuklar başta olmak üzere nefes almayı imkansız hale getiriyor.

Sığınmacıların bir kısmı umudunu yitirmiş ve geri dönmeyi düşünürken, Afrikalı, Afgan ve İranlı genç göçmenlerin bulunduğu büyük çoğunluk şimdi geçemezlerse ileride kaçak yollardan geçmek için insan kaçakçılarına büyük bedeller ödemeleri

gerekeceğini düşünerek sonuna kadar zorlamak istiyorlar.

Hacer Yeşilçay: Aşağı yukarı 20 bin mülteci var sınırda. Her gün yüzlercesi (özellikle de geceleri) Yunanistan askerleriyle çatışıyor. Gaz, tazyikli su ve plastik mermi ile müdahale ediyorlar. Bir göçmen ise saçma tüfek kurşunlarıyla yaralanmıştı.

Yunanistan askerlerinin müdahalesi artık sıradanlaşmış gibi, Türkiye polisi de ara sıra Yunanistan askerine doğru gaz atıyor.

Devlet mültecileri oraya taşıyor ama ihtiyaçlarını karşılama noktasında pek hızlı hareket etmiyor.

Yerel halk şimdilik mültecilere çok ters davranmıyor ama iş ticarete dönmüş durumda. 4 kilometrelik yola at arabası için 30, motorsiklet için 10 lira istiyorlar.

Bilinenin aksine mültecilerin çoğu Suriyeli değil, başka yerlerden gelen göçmen-

lerle kıyaslandığında Suriyeli nüfusu çok daha az görünüyor.

Çadırlar gaz bombası dumanlarının altında kurulmuş durumda, bu yüzden gaz maskesi en acil ihtiyaç gibi görünüyor. Çadırlar derme çatma, yani çadır da ihtiyaç gibi.

Konuştuğum herkes sınır kapısı açılışıya kadar oradan ayrılmayacağını söylüyor, muhtemelen Türkiye politikasını değiştirmedeği sürece insanlar orada kalacak gibi.



Sınır etrafına yerleşen göçmenler

OTORİTER DÜNYAYA KARŞI GÖKYÜZÜNÜN FETHİ: PARİS KOMÜNÜ



Paris caddelerinde Komün üyelerinin kurduğu barikatlar

CAN IRMAK ÖZİNANIR

Dünyada otoriter eğilimlerin yükselmeye başlamasıyla beraber bu eğilimlere zemin hazırlayan müesses nizam temsilcileri paniğe kapılmaya başladı. Elbette başta ABD Başkanı Donald Trump olmak üzere ezilenlerin hayatını cehenneme çeviren otoriterliğe karşı sol da çare aramaya başladı. Geçtiğimiz yıl dünyanın dört bir yanı isyanlarla sarsıldı ancak genel olarak üretilen çözümler yine müesses nizamın sınırları içinde kaldı. Türkiye’de de benzer bir eğilim var. İktidar blokunun yükselmekte olan otoriterizmine karşı çözüm önerileri genellikle eski hükümet üyeleri Ahmet Davutoğlu’ndan, Ali Babacan’a, CHP’den Saadet Partisi’ne kadar uzanan bir ittifakla sosyalistleri yan yana getirmeye kadar uzanıyor. Elbette bunun için sosyalistlerin de Kürtlerin de sözlerini biraz “sakınmaları” gerektiğinin altı çiziliyor. Oysa kitleler gerçek bir değişim istiyor. İngiltere’de Jeremy Corbyn öncülüğünde yaşanan sol yükseliş, Corbyn’in Brexit konusunda İşçi Partisi’nin sağ kanadına verdiği taviz yüzünden bir felaketle sonuçlandı. Şimdi ABD’de müesses nizam temsilcileri bugüne kadarki en sol başkan adayı Bernie Sanders’ın önünü kesip Trump’ın karşısına Joe Biden gibi neoliberal bir savaş destekçisi ile çıkmaya çalışıyorlar. Neoliberal uzlaşmayı yeniden diriltmek üzere atılan her adım otoriterliğe daha da güç kazanıyor. İhtiyacımız olan neoliberal uzlaşmayı da burjuva demokrasisini de aşan bir ufuk, gerçek bir demokrasi ufkı. Bu ufkı 1871’de Marx’ın sözleriyle gökyüzünün fethine çıkan Paris Komünü önümüze koymuştu.

Tarihteki ilk işçi hükümeti

1871’de savaştan, kıtlıktan ve Prusya işgalinden bıkmış olan Fransa işçileri başkent Paris’i ele geçirdi. Bu, o güne kadar yaşanmış en demokratik deneyim olarak tarihe geçti. Ulusal Hükümet, Paris’i teslim etmeye ve sekiz gün içinde yeni bir Ulusal Meclis’in seçilmesine karar verdiğinde Louise Michel gibi kadın işçilerin öncülüğündeki İlçe Güvenlik Komiteleri’nin koordinasyonu ile Paris halkı direnişe başladı. Paris’i silahsızlandırmak isteyen

askerler de bu kahramanca kitle hareketi karşısında silahlarıyla beraber direnişçilere katılmaya başladı. Bu bir devrimdi ve kısa ömürlü de olsa tarihin gördüğü ilk işçi hükümetini kuracaktı.

Marx, Fransa’da İç Savaş kitabında Komün’ü şöyle anlatıyordu:

“Komünün ilk kararnamesi sürekli ordunun kaldırılması, ve silahlanmış halk ile değiştirilmesi oldu.

Komün, kentin çeşitli ilçelerinden genel oy hakkı ile seçilmiş belediye meclisi üyelerinden kurulmuştu. Bu üyeler sorumlu ve her an görevden geri alınabilir idiler. Komün üyelerinin çoğu doğal olarak işçilerden ya da işçi sınıfının ünlü temsilcilerinden oluşuyordu. Komün, parlamenter bir örgenlik değil, ama aynı zamanda hem yürütmeci hem de yasamacı, hareketli bir gövde olacaktı. Merkezi hükümetin aleti olmaya devam edecek yerde, polis siyasal özniteliklerinden hemen yoksunlaştırıldı ve Komünün sorumlu ve her an görevden geri alınabilir bir aleti durumuna dönüştürüldü. Yönetimin tüm öbür dallarındaki görevliler (memurlar) için de aynı şey oldu. Komün üyelerinden aşama sırasının en alt düzeyine değin, kamu görevi işçi ücretleri karşılığı görülecekti. Yüksek devlet görevlilerinin kullanma hakları ve temsil ödenekleri, bu yüksek görevlilerin kendileri ile birlikte ortadan kalktı. Kamu hizmetleri, merkezi hükümet tarafından korunan kimselerin özel mülkiyeti olmaktan çıktı. Sadece belediye yönetimi değil, ama o güne değin devlet tarafından yürütülmüş bulunan tüm girişkenlik, Komünün ellerine verildi.”

Bu biçim 4 veya 5 yılda bir sandık başına gidilen burjuva demokrasisinden de temel hakların referanduma götürülebilmesini öngören anlayışlardan da demokratikti. Dünyadaki neredeyse bütün işçi direnişlerinde, grev komitelerinde bir nüve olarak ortaya çıkan demokrasi biçimi vücut bulmuş bir hâlde Paris Komünü’nde yaşandı.

Komün aynı zamanda yurtseverlik ve milliyetçilik pom-

palayan burjuvazinin asıl olarak kimden korktuğunu da göstermiş oldu. Cumhurbaşkanı Adolphe Thiers, Parisli işçilerin kenti koruması karşısında işgalci Prusya ordusuyla kol kola girerek devrimi Paris’e bir saldırı olarak adlandırdı. Cumhuriyeti savunduğunu söylüyordu ama kralcılarla ittifak kurdu. Tek bir şehre sıkışmış olan Komün, Thiers öncülüğündeki burjuvazinin baskısına ancak 72 gün direnebildi. Tarihteki ilk işçi ayaklanması kanla bastırıldı.

Komün bugün niye önemli?

Kapitalizm, çok çeşitli biçimler altında var olabiliyor, egemen sınıf kimi zaman açıkça diktatörlüklere destek verirken, kimi zaman görece demokratik formları savunabiliyor ancak yaldızı her kazındığında kapitalizmin “daha fazla demokrasi” talebiyle çeliştiği görülebiliyor. Neoliberal uzlaşının çözüldüğü günümüz koşullarında geniş kitleler bir değişim arayışında. Bu arayış kendini isyanlarla da ifade edebiliyor, sandıklarda merkezde olmayan sol veya sağ “alternatiflerin” yükselişiyle de... Dolayısıyla otoriter ve ırkçı sağın yükselişinde de müesses nizam karşısında duyulan bıkkınlığın ve umutsuzluğun rolü var. Bunun karşısında sol ise genellikle düzenin sınırları içinde bir perspektif öne sürüyor ve bu otoriter sağa yarıyor.

Bugün otoriterliğe karşı bir alternatif geliştirmek isteyen herkes ırkçılığa, otoriterliğe tavır aldığı kadar neoliberalizmin yaldızlı masallarını yeniden parlatmaya çalışan uzlaşmacılığa karşı da tavır almalıdır. Alternatif, demokratik olduğu kadar antikapitalist de olmalıdır. Dünya çapında, burjuvaziyle ittifaka değil burjuvazi karşısında bir ittifaka ihtiyacımız var. Burjuva demokrasisini aşan bir ufkı önümüze koymadığımız sürece bu “demokrasi” içinde kazanımlarımız olan özgürlükleri bile korumamız mümkün değil.

Bugün antikapitalistlerin önlerine koyması gereken hedef demokrasi düşmanlarıyla demokrasi ittifakları kurmak değil gökyüzünü fethetmek.

ŞUBAT AYINDA EN AZ
131 İŞ CİNAYETİ

İş Güvenliği ve İşçi Sağlığı (İSİG) Meclisi Şubat 2020 iş cinayetleri raporunu açıkladı. Raporda şubat ayında gerçekleşen iş cinayetlerinde en az 131 işçinin yaşamını yitirdiği vurgulandı.

■ 131 emekçinin 118'i ücretli (işçi ve memur), 13'ü kendi nam ve hesabına çalışanlardan (çiftçi, balıkçı ve esnaf) oluşuyor...

■ Ölenlerin 3'ü kadın işçi, 128'i erkek işçi. Kadın işçi cinayetleri tarım ve sağlık işkollarında gerçekleşti...

■ İki çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım ve inşaat işkollarında gerçekleşti...

■ 51 yaş ve üstünde çalışırken ölen 30 emekçi bulunuyor: Çiftçi ve esnaf ile balıkçı, tarım, maden, büro, metal, inşaat, taşımacılık ve belediye işçileri...

■ Şubat ayında 2 göçmen/mülteci işçi yaşamını yitirdi, 2'si de İranlı...

■ Ölen işçilerin altısı sendikali. Sendikali işçiler tarım, gıda, maden, büro ve belediye işkollarında çalışıyor...

■ Ölüm en çok inşaat, taşımacılık, güvenlik, tarım, madencilik, ticaret/büro, metal, belediye/genel işler ve konaklama işkollarında gerçekleşti.

HAYAT PAHALILIĞI
FRENLENEMİYOR

Ücretler ay sonunu getirmiyor

Şubat ayında tüketici fiyatları aylık yüzde 0,35 arttı. 2019 Şubat ayına göre yıllık artış yüzde 12,4.

Berat Albayrak'ın "Yeni Ekonomi Programı"nda yıl sonunda enflasyonun yüzde 5 olacağı iddia ediliyordu. Oysa enflasyon 4 aydır yükseliyor.

2019 Ekim döneminde yüzde 8,6'ya kadar gerileyen tek haneli enflasyon, artık geçmişte kaldı. Yıl sonunu muhtemelen yüzde 15 (resmi) enflasyonla kapatacağız.

■ Faiz, Merkez Bankası indirimlerinin etkisi ile sürekli düştü, ama son haftalarda yeniden artışa geçti.

■ USD/TL kuru, faizdeki düşüşle ters orantılı olarak sürekli bir artış içinde.

■ Enflasyon, USD/TL kurundaki yükselişe paralel bir şekilde artıyor.

Üretimi önemli ölçüde ithal girdilere bağlı olan ve o nedenle kur artışlarının enflasyona doğrudan yansıdığı Türkiye'de faiz, döviz kurunu denetlemek için kullanılır. Faizi indirince kur yükselir ve enflasyonu olumsuz etkiler.

Türkiye'de ekonominin motoru son yıllarda ihracat oldu,

kurdaki artışlar ihracata bir ölçüde olumlu yansıdı. Ama Coronavirüs etkisi ile dünya ticaretinde ve turizm hareketlerinde bir yavaşlama başladı. Bu yavaşlama, Türkiye'nin ihracat ve turizm gelirlerini olumsuz etkileyecek. Bu da dış ticaret açığını artıracak, döviz bulmayı zorlaştıracak.

Sürecin Türkiye açısından tek olumlu gelişmesi, talep azaldığı için petrol fiyatlarında ortaya çıkan düşüş, ama bu düşüş de Ortadoğu'ya yapılan ihracatı olumsuz etkileyecek.

Bütün bu gelişmelerin sonucunda şunu söyleyebiliriz: Hayat pahalılığı veya onun ekonomideki karşılığı olan enflasyon düşmeyecek, satınalma gücümüz düşecek, yoksullaşmaya devam edeceğiz.

Hem Türkiye'nin kendi koşulları nedeniyle (askeri operasyonlar), hem de dünya çapında ortaya çıkan gelişmeler (Coronavirüs) nedeniyle yeniden büyük bir krizin içine doğru yuvarlanıyoruz.

Krizin faturasını kapitalistlere ödetmek için örgütlenmek, birlikte mücadele etmek tek yolumuz.

NESKO MADEN
İŞÇİLERİ DİRENDİ
VE KAZANDI

Çanakkale'nin Yenice ilçesinde bulunan NESKO Madencilik işçilerinin direnişi, işçilerin taleplerinin kabul edilmesi noktasında kazanımla sonuçlandı. 26 Şubat'ta kendilerini madene kapatan ve sonrasında açlık grevine başlayan işçiler gasp edilen hakları için direnişe geçmişti. Direnişe DİSK'e bağlı Devrimci Maden İşçileri Sendikası destek verdi.

SEOİL
FABRİKASINDA
GREV BAŞLADI

Kocaeli Arslanbey'de kurulu bulunan Lastik-İş Sendikası'nda örgütlü Seoil Plastik fabrikasında 3 Mart'ta grev başladı. 2019 Haziran'ında sendikalaşma süreci tamamlanan Seoil'de, Eylül itibarı ile toplu sözleşme görüşmelerine başlanmıştı. TİS görüşmelerinde ve zorunlu arabulucukta anlaşma sağlanamaması üzerine 11 Şubat'ta grev kararı alınmıştı.

İSTANBUL'DA
KESK'TEN KHK
EYLEMİ

KESK İstanbul Şubeler Platformu, KHK'lerin iptal edilip ihraç edilenlerin işe geri dönmesi talebiyle Kadıköy'de basın açıklaması yaptı.

MÜCADELENİN İÇİNDEN
Faruk SevimGÖÇMEN KRİZİ VE
SENDİKALAR

İşçi sınıfının artık önemli bir parçası haline gelen göçmen işçilerin sorunları ve talepleri, tüm sendikaların ve emekten yana güçlerin gündemi olmak zorunda. Türkiye'de çalışma yaşamındaki 22 milyon işçinin en az 1 milyonu göçmen işçilerden oluşuyor.

Elbette bu 1 milyon işçinin büyük bir bölümü kayıtsız olarak çalışıyor. Kayıtlı çalışan göçmen işçi sayısı 35 bini Suriyeli olmak üzere, 115 bin.

Kayıtlı çalışan göçmen işçilerin sendikalara üyeliği konusunda yasal bir engel yok. İkametgâh kaydı olan her

göçmen işçi, e-devlet şifresi alabilir ve sendikaya üye olabilir. Ama sendikalar bu konuda çok yavaş davranıyorlar. Göçmen işçilerin örgütlenmesi konusunda yıllardır önemli bir gelişme yaşanmıyor.

Türkiyeli işçilerin önemli bir kesimi işsiz kalmalarından veya düşük ücret almalarından göçmen işçileri sorumlu tutuyorlar. Hâlbuki bu gerçek değil. İşçileri işsiz bırakan, onlara düşük ücret veren kapitalist sistem ve patronlardır. Göçmen işçiler örgütlenirse, ücret düzeyleri yükselse, Türkiyeli işçiler de yüksek ücret alabilir.

Sendikalar, göçmen işçilerin çalışma ve yaşam koşullarına ve onların Türkiyeli sınıf kardeşleriyle birlikte örgütlenmesi sorununa sahip çıkmalıdır. Göçmen işçilerin kabul etmek zorunda kaldıkları çalışma koşulları, Türkiyeli işçiler açısından da genel ücret ve çalışma koşullarını daha alt seviyeye çekmek konusunda basınç yaratıyor.

AKP iktidarı, işçi sınıfına karşı, yıllardır gündemde olan saldırı başlıklarını hayata geçirmeye başladı. Sendikal

hareketin bu saldırılara yanıtlar üretmesi gerekir. Bunun için göçmen işçiler mutlaka örgütlenmelidir, yoksa ucuz iş gücü baskısı işçi hareketinin yenilgisine yol açar.

Sendikalar, göçmenlerle dayanışmak için imza kampanyası örgütlemekten, miting yapmaya, pratik dayanışmalar örgütlemekten basın açıklamaları yapmaya, "Göçmenler için iş yavaşlatıyoruz" demekten, "Göçmenlerle dayanışmak örgütlenmektir" demeye kadar, birçok adım atabilir.

Göçmenler işçilerin rakibi değildir, düşük ücretlerin nedeni değildir. Tersine, işçi sınıfının bir parçasıdır. Göçmen işçi örgütlenebilir ve yüksek maaş alabilirse, Türkiyeli işçi de yüksek maaş alabilir. Geçtiğimiz yıllarda saya işçilerinin grevleri gibi örneklerde, göçmen işçilerin yerli işçilerle omuz omuza mücadele ettiklerini gördük.

Her sendika göçmenlerle her düzeyde dayanışmayı merkezi örgütlenme adımlarından birisi olarak görmelidir.

KADIN YEMEK DEĞİL, DEVRİM YAPAR!

NURAN YÜCE

Bu yıl 8 Mart gece yürüyüşünü engellemek için olağanüstü güvenlik tedbirleri alındı. İstiklal Caddesi erken saatlerden itibaren baştan sona bariyerlerle, polislerle çevrildi, kapatıldı. Kadınlara itaat edin, izin verilen yerlerde, izin verilen ölçülerde sesinizi çıkarın denildi. Ama ne tür baskı uygulasalar da başarılı olamayacakları bu yılki 8 Mart yürüyüşü ile bir kez daha görüldü. “Korkmuyoruz, susmuyoruz, itaat etmiyoruz” sloganını kadınlar her yere taşıdılar.

Egemen sınıfların tarih anlatısı tarihi kararların hep erkekler tarafından ve masa başında alındığı söyler. Tarihin ezilenlerin ezenlere karşı, bir sınıflar savaşı tarihi olduğu itina ile gizlenir. Bu gizlenen tarih içinde tüm toplumsal mücadelelerin her birinde, en önünde, öfkesiyle, kararlılığıyla, teorik ve örgütsel katkılarıyla kadınların olduğu da yok sayılır. Oysa Fransız Devrimi’nden, Paris Komünü’ne, 1917 Ekim Devrimi’den 1919 Alman Devrimi’ne, 1936 İspanya’daki faşizme karşı mücadelenin içinde kadınlar hep vardı. Tıpkı bugün Sudan, Cezayir, Lübnan, Irak, İran, Şili, Hong Kong’da, küresel isyanın parçası olan her yerde oldukları gibi.

Vardım, varım, varolacağım

Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi içinde sadece Luxemburg, Zetkin, Kollantay ve Krupskaya gibi isimler değil milyonların mücadelesi var ama bu isimler üzerinden günümüzdeki mücadeleye nasıl katkı yaptıklarını hatırlamak önemli. Özellikle günümüzde kapitalist sistemin ekonomik-ekolojik krizi ile birlikte istikrarsızlaşan dünyada yükselen aşırı sağ siyasetler, otoriter rejim ve liderlerin hedefinde bizzat kadınlar var. Türkiye, İtalya, Brezilya gibi ülkelerde, önceki yıllarda kadınların elde ettikleri kazanımların ulusu ve aileyi tehlikeye attığı açıktan ifade ediliyor, bunu tersine çevirmek ulus ve aileyi güçlendirmek için de “kadının yeri evidir, görevi çocuk doğurmaktır” denilerek toplumsal cinsiyet rollerine kadınlar hapsedilmeye, krizlerin maliyetleri omuzlarına yüklenmeye, kazanımları ellerinden alınmaya çalışılıyor.

Dünyayı değiştiren, değiştirmek için mücadele eden bu dört kadının da yaşadıkları dönemlerde birçok altüst oluşlar, tarihi olaylar gerçekleşti. Kitlesele grevler, 1905 Rus devrimi, Birinci Dünya Savaşı, 1917 Ekim, 1918 Alman devrimi, faşizmin yükselişi, Stalinizm... Bu tarihsel olayların merkezi sorunların; reform mu devrim mi, savaşa karşı tutum, kadınların özgürlük mücadelesi, faşizme karşı mücadele gibi her bir başlıkta yaşanan tartışmaların içinde yer aldılar, başlatıcısı oldular, savundukları fikirlerin hayat bulması için büyük bir tutkuyla çabalandılar, örgütlü mücadele verdiler ve hayatlarını adadılar.

Ya gezegen ya kapitalizm

Rosa Luxemburg 1915 yılında hapse yazdığı Alman Sosyal Demokrasisinin Bunalımı broşüründe “ya sosyalizm ya barbarlık” demişti. Hapse girmesinin nedeni savaş karşıtı faaliyetti, barbarlık diye tariflediği de savaştı. Birinci Dünya Savaşı da İkinci Dünya Savaşı da barbarlıktı. Emperyalistlerin çıkarları uğruna milyonlarca insanın ölümüne yol açtı. Rosa’nın, silahlanmanın, savaşların kapitalizmin istenmeyen bir unsuru değil kapitalist üretim modelinin doğal bir sonucu, içkin özelliği olduğunu ve savaşların önüne geçmek isteniyorsa kapitalizmden kurtulmak gerektiğini söylediği dönemden günümüze bir şey değişmedi. Kapitalizmin krizleri ile birlikte savaşlar daha güncel, silahlanma daha hızlı, ırkçılık da militarizm de daha fazla köpürtülür halde. Rosa’nın “ya sosyalizm ya barbarlık” ikilemine günümüzde eklenen, iklim krizi



1917 yılında Rusya’da devrimi başlatan kadınlar

var. Aynı zamanda Rosa’nın reform mu devrim mi tartışmasını daha güncel kılan bir konu iklim krizi. Reform mu devrim mi tartışmasının yapıldığı tarihten bugüne de reformistlerin savundukları gibi kapitalizmin olgunlaştıkça daha istikrarlı hale geleceği, krizlerle baş edebileceği fikri hiç hayat bulmadı. Bu sistem krizleri önleyemediği gibi insanlığın ve aslında tüm canlı yaşamının önüne şimdiye kadar hiç yaşanmamış büyüklükte tüm canlı yaşamını etkileyen bir varolma krizi getirdi. Sınırlı kaynaklara sahip gezegen üstünde sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda sınırsız büyümeyi talep eden sistemin yarattığı kriz her geçen gün derinleşiyor. Ve bir kez daha Rosa’nın başlattığı tartışmayı hatırlıyoruz.

Kitlelerin kendi eylemine duyulan güven

Ailenin, kadının doğurganlığı krizle birlikte daha bir kutsanır hale gelirken, kadınların özgürlük mücadelesine hem pratik hem de teorik katkıda bulunan bu kadınları bir kez daha hatırlıyoruz. “Özelleştirilmiş yeniden üretim ortadan kalkmadıkça kadınların ezilmesi son bulamaz” diyen Zetkin ve diğerleri kadınların kapitalist sistem içinde haklarını elde etmeleri için mücadele ettiler. Ama aynı zamanda bu hakları kapitalizmi yıkmak için iste-

diklerini de açıkça ifade ettiler. Bugün onların yaşadığı dönemden çok daha fazla haklar elde etmiş durumdayız ama ne eşitiz ne de özgürüz. Aile kurumu, sistemin istikrarı için hem ideolojik hem de yeni nesillerin yetiştirilmesinden, bakım hizmetlerine kadar büyük bir işlev görüyor. Sistemin devamı için aile gerekli, ailenin devamı için de kadınların kendilerine biçilen rollere uyması gerek. Kaç çocuk doğuracakları, doğurup doğurmayacakları, boşanmanın zorlaştırılması, nafakanın gereksiz olduğu gibi sayısız alanda yarattığı basınçla kadına aile dışında var olma hakkı tanımayan sistem. “Hem eşit hem de özgür olmak istiyoruz” diyen bu kadınlar insanlığı ve kadınların özgürleşmesinin koşullarını yaratacak bir sosyalist devrimi savundular. Devrimin gerekli ve güncel olduğu tartışmasının hep en önünde yer aldılar. Örgütlü sosyalistlerdi. Her biri dahil oldukları sosyalist partilerin her türlü örgütsel faaliyeti içinde yer aldılar. Ama bu mücadele içinde yaslandıkları, önem verdikleri bir başka şeyi daha hatırlamak gerekir. Bu yeni özgürlük toplumunun insanların kendilerini özgürleştirdikleri bir süreç içinde kurulması gerektiğini savundular. Kitlelerin kendi eylemlerine duydukları güven çok güçlüydü, her biri bu eylemin aktif bir parçasıydı.

GEZEĞENİ VE GELECEĞİ İSTİYORUZ

TUNA EMREN

İklim krizi büyüyor, etkileri artıyor, bu olağanüstü küresel değişimden kaynaklanan iklim felaketleri ise üst üste yığılarak geliyor. Yani işler hiç iyi gitmiyor.

Buzullar, iklim bilimcilerini bile şaşırtan bir hızla erimeye başladı. Kuzey Buz Denizi'ndeki buz kaybı öyle korkutucu seviyeye ulaştı ki, bu hızda erimeye devam ederse 2030'da buzulsuz Arktik yazlarına şahit olacağız. Bu sırada okyanuslar da ısınıyor. Ve beraberinde deniz seviyesi de yükseliyor. Kasırga ve tayfunlar ile sellerin sıklığı ve etkisini artıran da bu. Deniz seviyesinin yükselmesi sadece adalar ve kıyı bölgelerini tehdit etmeyecek; yüksek rakım-daki yaşam ve hatta dağlar bile, azalan buzul miktarı yüzünden, dolaylı olarak etkilenecek. Tabii okyanuslar ısındıkça kimyaları da değişiyor. Resifler günbegün ölüyor örneğin. Küresel ısınma ortalamasını 1,5C'de tutmayı başarabilsek bile resiflerin %90'ını kaybetmiş olacağız –ki bu da okyanus ekosistemlerinin hızla çökeceği anlamına gelir.

Bir iklim OHAL'i yaşanıyor. Karşılaşacağımız felaketler saymakla bitmez, ama kapıda öyle bir tanesi var ki bundan bahsetmeden de olmaz. Çünkü bununla nasıl başa çıkabileceğimiz konusunda hiçkimsenin bir fikri yok: Kuzey Kutup Bölgesi'ndeki yüzey buzları çözülüyor.

Yüzeye çok yakın olan permafrost toprağı, yani üzerinde bitkilerin yetişebildiği donmuş topraklar olağanüstü miktarda organik karbon içerir. Bunun sebebi, alt katmanda biriken ölü bitkiler. Donmuş toprakların alt katmanlarında bulundukları için bugüne dek çürüyüp çözünemediler. Normal koşullarda, permafrostun en üst katmanı yıl içinde eriyip tekrar donar. Aktif katman denilen bu tabaka, kutup bölgesine yaklaşıldıkça inceliyor. Sorun şu ki; artık normal koşullarda değil. Şimdi permafrost buzı da erimeye başladı. Buzların altındaki toprak ve su açığa çıktıkça, mikroplar topraktaki bitki karbonlarıyla etkileşime girmeye başlıyor ve sonuçta permafrostun erimesiyle birlikte atmosfere salınan CO2 yoğunluğu artıyor. Aynı zamanda (yine çok tehlikeli bir seragazı olan) metan da salınıyor. Üstelik çok yoğun miktarlarda...

Permafrost toprağında, tarih boyunca hiç karşılaşmadığımız için bağışıklık sistemimiz tarafından tanınmayan antik bakteri ve virüsler de mevcut. Bunlar da açığa çıkıyor elbette. Aşına olduğumuz bir virüs ailesinden (koronavirüslerden) olan Covid-19'la bile başa çıkmakta nasıl zorlandığımız ortadayken, 400 bin yıl boyunca burada korunmuş mikroorganizmalarla karşılaştığımızda ne olacak? İnsanlık böyle bir sınava hazır mı?

Türkiye, yenilenebilir enerji cennetine dönüştürülebilir

Emisyonlarımızın büyük kısmı fosil yakıtlardan. Başta, elektrik üretiminde kullandığımız kömür, yani termik santraller geliyor. En fazla emisyon değerine sahip ülkeler listesinde ilk 20'den, sadece birkaç yıl içinde 15. sıraya yükseldik. Bizden yukarıda tek bir Avrupa ülkesi



20 Eylül 2019 iklim grevi

var; Almanya. Ve o bir sanayi ülkesi. Dolayısıyla emisyonlarımızı bir anda azaltması beklenebilir –ki bu konuda yoğun bir çalışma yürütüyorlar.

Peki biz neden bu kadar yoğun emisyon değerine sahibiz? Tabii ki kömür yüzünden.

Paris Anlaşması uyarınca emisyonlarımızı 2030'a kadar %21 düşürme taahhütünde bulunmuştuk. Anlaşmayı imzaladık fakat onaylamadık. “2030 İklim ve Enerji Çerçevesi” ile uyumlu bir strateji de yürütmüyoruz. Climate Action Tracker'ın derecelendirmesi şöyle diyor; diğer ülkeler de bizim gibi davranmaya başlarsa, ısınmanın 4C'nin üzerine çıkacağı bir senaryoyla karşı karşıya kalabiliriz.

Böyle gidersek (BM tahminlerine göre) 2030'daki nüfus artışıyla beraber, kişi başına düşen emisyon miktarımızı ikiye katlıyor, günümüz dünya ortalamasının üstüne çıkıyoruz.

Yerli üretim çok kısıtlı. Fosil yakıt ithalatında Rusya'ya bağımlıyız. Enerji politikamızsa, ekonomik büyüme için gerekli olduğunu öne sürdüğümüz ve yerli kömürle sağlandığı farz edilen arz güvenliğine dayanıyor. Ekonomiyi kömürle büyütmek gibi, mevcut konjonktürde akla, mantığa sığmayacak tuhaf bir takıntı var. Oysa Avrupa'nın en büyük yenilenebilir enerji potansiyeline sahip ülkelerinden birisiyiz. Sadece güneş enerjisinde değil, rüzgar ve jeotermal açısından da ayrıcalıklı bir konumda bulunuyoruz. Doğal Hayatı Koruma Vakfı WWF ve Bloomberg New Energy Finance BNEF'in ortaklaşa raporu (2014); Türkiye'nin rüzgar, güneş ve hidroelektrik enerjisini arttırarak (emisyon ve hava kirliliğin azaltılmasına bağlı faydalar hesaba katılmadan bile) enerji talebini, kömürle planlanan büyümeyle aynı maliyete karşılayabileceğini ortaya koydu. Yani 2030 hedefine yenilenebilir enerjiyle ilerleyebiliriz.

Isınma hem sıcaklığı yükseltiyor hem de buharlaşmayı artırdığı için, dünyanın bir kısmı yakıcı sıcaklara maruz kalırken, bir kısmı tayfunlar, kasırgalar ve sellere teslim oluyor. Bilim, yakın gelecekte bizi öldürücü sıcak hava dalgalarının beklediğini gösterdi. Üstelik git gide yayılacaklar; sayıları ve yaşanma sıklıkları da artacak, ve süreleri uzayacak. Akdeniz havzası da riskli bölgeler içinde: IPCC raporları, 1,5C'nin üzerine çıktığında çölleşmenin kaçınılmaz olacağını söylüyor. Çölleşme, bitki örtüsü değişimi demek. Ve Türkiye'deki ortalama

ma sıcaklık artışı şimdiden 1,5C'ye ulaştı.

Enerji politikamız değişmezse, halihazırda 1.500 metreküp olan kişi başı su kullanım miktarı; 2030'da 1.100 metreküp seviyesine, 2040'larda ise 700 metreküplere düşmek zorunda. Çünkü topraklarımızın %25'i yüksek, %53'ü orta derecede çölleşme riskiyle karşı karşıya.

Umutumuz 'Yeni Yetişkinler'

O gün bardaktan boşalırcasına yağan yağmura rağmen on binler sokaklardaydı. İsveçli iklim aktivisti Greta Thunberg'in de katıldığı 28 Şubat Bristol İklim Eylemi 'yeni yetişkinlerin' ne kadar dirayetli ve azimli olduklarını gösterdi bir kez daha.

Thunberg henüz 17 yaşında kararlı, cesur, açık sözlü, pırl pırl bir lider. Bristol polisi, şehri ele geçirip trafiği durduran gençler karşısında ne yapacağını şaşırmışken, Thunberg, “Dünya yanıyor!” diyordu o sırada çıt çıkarmadan dinleyen on binlere hitap ettiği konuşmasında. Kendisinden önceki nesillerin yapamadığını yapıyor, medyanın ve politikacıların maskesini düşürürken dümdüz söylüyor gerçeği; “Ve onlar da pisliklerini halının altına süpürüyorlar.”

“Aktivizm işe yarıyor: Harekete geçme zamanı! İktidar sahipleri tarafından ihanete uğradık.”

“Liderlerimiz çocuklar gibi davranıyor, bizleri yetişkin rolünü oynamaya zorluyorlar. Bizi yitüztü bıraktılar ama asla vazgeçmeyeceğiz.”

“Böyle olmamalıydı... Fakat biz o rahatsız edici gerçeği dile getirmek zorundayız: Pisliklerini halının altına süpürüyor, çocukların temizlemesini bekliyorlar!”

“Bizi susturamayacaklar. Çünkü değişim biziz. Ve değişim geliyor; isteseler de istemeseler de...”

Harekete geçme zamanı. Değişim zamanı. Beşinci Küresel İklim Grevi'nde; 3 Nisan'da gezegeni ve geleceği istediğimizi göstermek, mücadeleyi büyütmek, sesimizi yükseltmek için sokaklardayız.

Yaşamak istiyoruz.

Ve biz kazanacağız!



**BİZİ ARAYIN,
SOSYALİST İŞÇİ'YE
ULAŞIN!**

İstanbul
Kadıköy: 0 533 447 97 09
Şişli: 0 555 637 24 50
Fatih: 0 536 219 63 41
Ankara: 0 535 884 21 22
İzmir: 0 507 555 02 72
Akhisar: 0 544 327 04 45
Antalya: 0 536 335 10 19
Antep: 0 533 627 30 25
Bursa: 0 507 727 50 45
Çanakkale: 05324623804
Dersim: 0 543 447 24 15
Edirne: 0 539 429 17 58
Kars: 0 536 696 65 98
Malatya: 0 534 982 59 26
Muğla: 0 539 932 21 17
Samsun: 0 551 450 64 52
Sivas: 0 533 515 28 24
Soma: 0 532 693 70 57
Tekirdağ: 0 533 233 41 50



Z YAYINLARI



SAĞLIK ÇALIŞANLARINA ŞİDDETE SON!

Eğer Coronavirus salgını Türkiye’de de ortaya çıkmasaydı sağlık emekçileri 15 Mart günü Ankara’da buluşarak çalışırken uğradıkları şiddeti protesto edeceklerdi. Mitingi erteleyip, hastaları korumak için seferber olan sağlık çalışanlarının yanındayız! Miting için hazırladığımız sayfamızdaki talepler bugün daha da yakıcı bir önem taşıyor:

Sağlık hizmetlerinin piyasalaşması, koruyucu sağlık hizmetleri yerine tedavi edici hizmetlerin öne çıkarılması, hastaların müşteri olarak görülmesi, hastane ve diğer sağlık birimlerinin işletme haline gelmesi, hizmetin “performansa” dayalı hale getirilmesi, personel açığının kapatılmaması verilen hizmetin niteliğinin istenilenden uzaklaşmasına sebep olurken, sağlık alanında şiddetin de gün geçtikçe artmasına sebep oluyor.

Sağlık çalışanları fazla mesai saatlerinin yorgunluğu bir yana yapılan işin risklerinin yüksekliğine rağmen özveri ile çalışıyorlar. Buna karşılık alınan ücretlerin düşüklüğü, işin yoğunluğu, hastaların memnuniyetsizliği ve şiddet iş tatminini önemli ölçüde azaltırken anksiyete, depresyon ve intihar vakalarının sağlık çalışanları arasında artmasına yol açıyor. Her gün onlarca sağlık çalışanı hastalar veya yakınları tarafından şiddete maruz kalıyor. Birçok riskli iş kolunda erken emekli olma hakkı, yıpranma payı var olmasına rağmen sağlık çalışanlarına bu hak tanınmıyor. Birçok sağlık çalışanı iş güvencesinden yoksun olarak çalışıyor.

Üstüne üstlük sağlık çalışanlarının bir kısmı KHK’larla görevden alındı, bir kısmı haklarında hiçbir suçlama olmamasına rağmen, ya da açılan mahkemelerde beraat etmelerine rağmen görevlerine iade edilmediler. Birçok göreve yeni başlayacak sağlık personeli de yıllarca emek vererek tamamladıkları eğitimlerine rağmen güvenlik soruşturmaları gerekçe gösterilerek atamalarının gerçekleştirilmesi engellendi.

Sağlık emekçileri, Bu koşullar altında çalışmaya dur demek için, hasta sağlık çalışanı ilişkisini insani boyuta taşıyacak toplumsal kültürel iklim oluşuncaya ve buna uygun sağlık politikaları tesis edilinceye kadar bu konuda mücadeleyi yükseltmekte kararlı.



TALEPLER

- Performansa göre ücretlendirme politikalarından vazgeçilmeli. Ek ödeme ve performans ödemeleri yerine çalışırken ve emeklilikte insanca yaşamaya yetecek temel ücret belirlenmelidir. Sağlık ve sosyal hizmet emekçileri için en düşük ek gösterge 3600 olmalıdır.
- Çok ağır ve tehlikeli çalışma ortamında verilen sağlık ve sosyal hizmeti sunumuna uygun olarak sağlık ve sosyal hizmet iş kolunda çalışan tüm emekçilere fiili hizmet süresi zammı (yıpranma payı) verilmelidir. Fiili çalışma süresi şartı kaldırılmalı, geçmiş çalışma sürelerini de kapsamalı ve tüm sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin dahil edilerek yeniden yasal düzenleme yapılmalıdır.
- Şiddetten uzak bir sağlık ve sosyal hizmet ortamı sağlanmalıdır. Bu amaçla şiddete neden olan söylem, uygulama vb. gerekçelerin bir an önce ortadan kalkmasının yanı sıra caydırıcı yasal düzenlemeler de hayata geçirilmelidir. Sağlık çalışanlarına yönelik sözlü, fiziki saldırıların cezasız kalmasına son verilmelidir.

► Çalışma koşulları düzeltilmeli fazla çalışma ve angaryaya son verilmelidir. Kısırtılmış sağlık talebi ve artan iş yükü, sağlık alanındaki bütün aksamalardan emekçilerin sorumlu görülmesi, günde 100 ve üzeri sayılarda hasta muayene etmeye zorlanmak, randevu sisteminin işletilmemesi nedeniyle hastaların poliklinikler önünde yığılması, acil servislerde her yıl ülke nüfusunun üzerinde hasta girişinin olması çalışma koşullarını çekilmez hale getirmiştir. Çalışma ortamına dair fiziksel düzenlemelerdeki yetersizlikler, fazla çalışma ve görev tanımı dışında çalıştırma ortadan kaldırılmalıdır.

► Personel açığı kapatılmalı, kadrolu, sözleşmeli, taşeron, vekil çalışan farkı kaldırılmalı, kadrolu güvenceli çalışma geri getirilmeli, iş barışı yeniden sağlanmalıdır.

► Sağlık çalışanları süreçte şiddetsiz, huzurlu, iş barışının tesis edildiği sağlık ve sosyal hizmet ortamının sağlandığı ve gelecek kaygılarının giderildiği bir ortamı talep ediyorlar. Bunun için derhal sağlıkta dönüşüm programına son verilmesini, sağlık ve sosyal hizmet emekçilerinin ekonomik ve özlük talepleri karşılanmasını ve toplum sağlığını koruyucu sağlık politikalarının hayata geçirilmesini talep ediyorlar.

Sağlık çalışanlarının haklı talepleri yerine getirilsin!